

РЕШЕНИЕ

№ 3836

гр. София, 13.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 10-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА
НАУМОВА

при участието на секретаря АННА Б. КОВАНОВА
като разглежда докладваното от ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА НАУМОВА
Административно наказателно дело № 20231110200506 по описа за 2023
година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

С Наказателно постановление (НП) № НП-28 от 08.03.2022г., издадено от Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ (ИАМН), на основание чл.53 от ЗАНН, чл.117 от Закона за лечебните заведения (ЗЛЗ) и чл.235 от Закона за здравето (ЗЗ), за нарушение по чл.81, ал.2, т.1 от ЗЗ - на основание чл.229, ал.1 от ЗЗ на д-р Т. М.-А. е наложена „глоба“ в размер на 500 (петстотин) лева; за нарушение по т.2.2.3., вр. т.2.2.10. от Раздел V „Транспорт на спешния пациент“, Глава II от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“, вр. чл.6, ал.1 от ЗЛЗ - на основание чл.116б, ал.1 от ЗЛЗ на д-р Т. М.-А. е наложена „глоба“ в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева и за нарушение по т.9.1.1.1 от Раздел II, Глава II от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“, вр. чл.6, ал.1 от ЗЛЗ - на основание чл.116б, ал.1 от ЗЛЗ на д-р Т. М.-А. е наложена „глоба“ в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева.

Срещу това Наказателно постановление е подадена жалба от д-р Т. М.-А. (чрез адв. К.), в която се твърди, че разпоредбата на чл.81, ал.2, т.1 от ЗЗ е общата и принципът за достатъчност се прилага по отношение на всички останали изисквания за обсъжданата дейност, вкл. и тези, посочени в различни текстове от Наредба № 3/06.10.2017г. Претендираните нарушения били резултат от евентуално неприлагане на този принцип. Според жалбоподателя наказанието по цитирания в НП текст от ЗЗ следва да се приложи само, ако няма друго нарушение, обхващащо и приложението на споменатия принцип.

Поради това се твърди, че са наложени две наказания за едно и също нарушение чрез изкуствено разделяне на приложението на едни принцип от конкретната норма за поведение. По съществото на спора се отбелязва, че случаят е бил заведен от дневната смяна и д-р К. вече бил извършил проверка във всички лечебни заведения в София и е получил категоричен отказ за прием на пациента. Жалбоподателят изразява несъгласие и с направения от наказващия орган извод, че след като ЦСМП София реализира „вторичен транспорт“ било без значение дали изпращащото лечебно заведение има задължение да намери приемащо лечебно заведение. Относно извода за триажирание „в зелено“ жалбоподателят посочва, че той се обосновава от това, че пациентът е бил хоспитализиран по-рано на същия ден, от където за него се предполагало, че са положени всички необходими медицински грижи и че ще продължат да се полагат такива. В жалбата се твърди, че при спешен „вторичен транспорт“ липсва изискване за триажирание на пациента. Доколкото нарушенията са извършени за първи път, се иска съдът да приложи чл.28 от ЗАНН. С тези аргументи се иска отмяната на обжалваното Наказателно постановление.

По повод жалбата на д-р Т. М.-А. срещу Наказателно постановление № НП-28 от 08.03.2022г., издадено от Изпълнителния директор на ИАМН първоначално е било образувано НАХД № 4490/2022г. по описа на СРС, НО, 104 състав. С Решение № 2047/07.06.2022г. СРС, НО, 103 състав е отменил обжалваното Наказателно постановление.

С Решение № 76 от 06.01.2023г. на АССГ – XXII касационен състав е отменено Решение № 2047/07.06.2022г., постановено по НАХД № 4490/2022г. по описа на СРС, НО, 104 състав и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС. Поради това на 13.01.2023г. е образувано настоящото НАХД № 506/2023г. по описа на СРС, НО, 10 състав.

Пред СРС, НО, 10 състав жалбоподателят не се явява лично, но се представлява от адв. К., която в съдебно заседание на 29.03.2023г. заявява, че поддържа жалбата. По време на съдебните прения пред СРС на 16.05.2023г. адвокат К. моли съда да уважи жалбата по съображенията, изложени в нея като се отмени Наказателното постановление, с което е санкционирана д-р А.. Според защитата административно-наказващият орган не е съобразил възраженията на д-р А. срещу АУАН. Не било отчетено от проверяващите и това, че работата в Центъра за спешна медицинска помощ е екипна, че завеждащ смяната д-р К. е приел съобщението за пациента Й.И. предал е на д-р А., че е направил справка в съответното подходящо лечебно заведение, от където е получил отказ за прием. Посочва се като общоизвестен фактът, че по време на пандемията от ковид-19 част от болничните заведения са били реорганизирани и не са приемали пациенти. Не би могло да се очаква и че след 20:00 часа до сутринта ще се изпишат пациенти и съответно ще се освободят легла. Адвокатът се позовава на обясненията на д-р А., дадени пред Директора на Центъра за спешна медицинска помощ, за това, че тя е провела разговор с дежурния лекар на „Александровска“ болница, от когото е разбрала, че пациентът е с белодробен абсцес, вероятно постковидно състояние и състоянието му налага да бъде извозен до друго лечебно заведение. Междувременно било получено съобщение, че болният може да бъде настанен в „Софиямед“, след което постъпил отказ. Поради невъзможност д-р А. да има личен контакт

с болния, тя се е доверила на лекаря от „Александровска“ болница, че се касае за постковидно състояние. Именно поради това и при липса на друга алтернатива жалбоподателката е взела решение болният да бъде откаран в „Софиямед“. Поради това се определя като неоснователен изводът на наказващия орган, че д-р А. е бездействала в конкретния случай. Критикува се актосъставителят, че не е съобразил разпоредбата на т.2.2.7, Раздел V „Транспорт на спешния пациент“ от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на Медицински стандарт „Спешна медицина“, съгласно която преди провеждане на вторичен транспорт изпращащото лечебно заведение е длъжно да уведоми за това приемащото лечебно заведение. Относно нарушението по т.3 от Наказателното постановление адв. К. твърди, че входящият телекомуникационен триаж не се е извършил от д-р А.. Посочва се, че пациентът е бил в лечебно заведение под постоянно лекарско наблюдение и мониторинг, поради което било логично да му бъде определен код „зелено“. Твърди се, че последващите действия на д-р А. са продължение на действията на д-р К., т.е. тя не е извършила вменените ѝ дейности еднолично. На следващо място по време на съдебните прения пред СРС, НО, 10 състав адвокатът сочи, че са налице и предпоставките на чл.28 от ЗАНН, тъй като в Наказателното постановление било посочено, че нарушението е извършено за първи път. Изтъква се, че д-р А. работи в едно от най-натоварените лечебни заведения, обслужващо почти двумилионна София и околностите, като на 19.11.2021г. са работили 21 медицински екипа, които са изпълнили 175 повиквания. Това сочело за свръхнатовареност по време на действащата към процесната дата епидемиологична обстановка на ковид-19. Освен отмяна на НП, адв. К. претендира и разноски в размер на адвокатския хонорар.

Въззиваемата страна Изпълнителен директор на ИАМН се представлява пред СРС, НО, 10 състав от юрк. Ц., която в съдебно заседание на 29.03.2023г. заявява, че оспорва жалбата. По време на съдебните прения пред СРС на 16.05.2023г. юрк. Ц. той моли съда да постанови решение, с което да отхвърли жалбата и да потвърди процесното НП като законосъобразно, тъй като от събраните по делото писмени и гласни доказателства се установявало по безспорен начин всяко едно от обстоятелствата, при които са извършени трите нарушения. В Акта и в Наказателното постановление били подробно описани фактите и обстоятелствата, тяхната взаимна свързаност и хронология. Твърди се, че д-р А., в качеството си на началник отдел, не е осъществила дължимото от нея поведение. Това, че работата е екипна не отменяло задължението на дежурния лекар. Относно твърденията, че д-р К. е подал погрешна информация на д-р А., юрк. Ц. твърди, че по делото не са събрани доказателства за това. Определя се като недоказано и твърдението, че е било получено съобщение, че пациентът е можело да бъде настанен в „Софиямед“. Според процесуалния представител на въззиваемата страна именно защото е била действаща усложнената обстановка на пандемия от ковид-19 е било важно д-р А. да осъществи дължимите от нея действия и да координира вторичния транспорт на пациента, като предостави информация на докторите от изпращащото лечебно заведение къде има свободни структури по гръдна хирургия и къде има свободни легла. Твърди се, че актосъставителят е съобразил задължението за уведомяване на приемащото лечебно заведение и е ангажирана

административната отговорност на лекарите от изпращащото лечебно заведение, които не са изпълнили това свое задължение. С тези аргументи се иска от съда да отмени НП и да присъди в полза на ИАМН юрисконсултско възнаграждение. Пред СРС юрк. Ц. казва, че не знае колко е претендираният размер на адвокатското възнаграждение, но ако е над минимума, прави възражение за прекомерност, тъй като делото не било сложно от фактическа и правна страна.

По делото са депозиран и писмени бележки от юрк. Ц., в които се преповтарят доводите, изложени пред СРС, НО, 10 състав по време на съдебните прения на 16.05.2023г. Твърди се, че показанията на актосъставителя допринасяли за установяване на обективната истина и кореспондирали с изложените в Наказателното постановление и в АУАН факти и обстоятелства. Приема се за доказано, че д-р Т. М., в качеството си на началник отделение, не е осъществила дължимото от нея поведение, тъй като не е осъществила връзка за насочване на пациента с всички възможни лечебни заведения, в които има структури по гръдна хирургия, наредила е транспортирането на пациента в „Софиямед“ при условие, че е получен отказ за приемане на пациента и не е извършила координация с приемащото лечебно заведение, нито се е информирала за актуалното състояние на пациента от Спешно отделение на „Александровска“ болница и е кодирала транспортирането му с код „зелен“. В писмените бележки се посочва, че АУАН е съставен от длъжностно лице, определено от Изпълнителния директор на ИАМН със Заповед, в кръга на правомощията му. Актът е връчен по надлежния ред на нарушителя. Той е издаден в писмена форма и съдържа всички предвидени в закона реквизити. Твърди се нарушенията да са описани пълно и точно, както в Акта, така и в Наказателното постановление. Нарушението по т.1 от АУАН и НП се посочва, че е свързано с правото на всеки пациент на достъпна медицинска помощ. Предвидената в чл.81, ал.2, т.1 от 33 „достатъчност“ се твърди да е категория, свързана с извършване на определени медицински дейности, утвърдени в медицинската практика и медицинската наука. В случая д-р А. не била осъществила връзка с насочване на пациента с всички лечебни заведения, в които има структура по гръдна хирургия, въпреки че това е било нейно задължение. В Стандарта изрично било посочено, че вторичният транспорт на пациент се координира от диспечерските екипи на ЦСМП, защото само те имат информация за всички налични свободни легла. Не бил спазен стандартът и медицинската практика на ЦСМП. Позовавайки се на съдебна практика юрк.Ц. посочва, че нарушението на чл.81, ал.2, т.1 от 33 води до ангажиране на административно-наказателна отговорност, макар нормата да предвижда принципи, поради факта, че на тях се основава оказването на медицинската помощ в Р. България за всеки български гражданин. Отбелязва се, че нормата на чл.81, ал.2, т.1 от 33 задължава лицата, оказващи медицинска помощ, да спазват законоустановените принципи за своевременност, достатъчност и качество на медицинската помощ, като нарушаването им води до ангажиране на административно-наказателна отговорност. Твърди се отговорността да е обективна, поради което било достатъчно установяването на неизпълнение на задължението, касаещо действия и/или бездействия извън принципите за своевременност, достатъчност и качество на медицинската помощ, респективно нарушение

на утвърдените от медицинската наука и практика методи и технологии. По отношение на нарушението, записано в т.2 от АУАН и НП в писмените бележки се казва, че привръзката с чл.6, ал.1 от ЗЛЗ е посочена като основание за приемане на посочения Стандарт. В случая д-р А. е наредила транспортирането на пациента в УМБАЛ „Софиямед“ при условие, че е получен отказ за приемане и съответно не е извършила координация с приемащото лечебно заведение, въпреки че само тя е имала актуална информация за всички налични свободни легла в гр. София. Това се установявало и от разговора, проведен между нея и медицинските лица от УМБАЛ „Александровска“, обективизиран в Констативния протокол, а също и от показанията на актосъставителя. Процесуалният представител на въззиваемата страна се позовава и на писмото от Многопрофилна болница за активно лечение по белодробни болести „Св. София“ ЕАД, според което там е имало налични свободни легла в Клиниката по гръдна хирургия. Твърди се д-р А. да е извършила няколко нарушения при обработването на сигнала за пациента. Дължимото поведение в случая е било да се осъществи координация с приемащото лечебно заведение, за да се извърши вторичния транспорт на пациента, който спешно се е нуждаел от него. По отношение на т.3 от АУАН и т.3 от НП в писмените бележки се твърди, че д-р А. не се е информирала за актуалното състояние на пациента от Спешно отделение на „Александровска“ болница и е кодирала транспортирането му с код „зелено“. Именно тя е „диспечерския екип“, който съгласно Стандарта следва да извърши телекомуникационен триаж, който е от изключителна важност с оглед навременното предоставяне на медицинска помощ на спешния пациент. Не било вярно твърдението, че диспечерският екип включва няколко лица. Използваната терминология в Стандарта посочва, че диспечерският екип може да е и едно лице. Според юрк. Ц. деянията не разкриват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от разглеждания вид, поради което не е приложима разпоредбата на чл.28 от ЗАНН. Изтъква се, че неосъществяването на вторичен транспорт на пациента е довело до връщането в дома му, като малко след това е настъпила и неговата смърт. Защитата на живота и здравето на хората е най-висшата ценност на обществото, поради което ИАМН като специализиран орган към Министерство на здравеопазването работи за непрекъснато подобряване качеството и безопасността на медицинското обслужване за гражданите и предоставянето му в пълно съответствие с действащото законодателство. Агенцията осъществява контрол върху дейността на лечебните заведения, медицинските специалисти на медицинските дейности и на качеството на медицинската помощ. Налаганите наказания имат за цел да се въздейства предупредително върху нарушителя в насока да не върши други нарушения, а също и за възпитателно въздействие върху всички субекти, които могат да извършат нарушения. Поради това се иска от съда да остави без уважение жалбата и да потвърди изцяло атакуваното с нея Наказателно постановление като правилно и законосъобразно. Процесуалният представител на въззиваемата страна иска СРС да присъди и юрисконсултско възнаграждение в полза на ИАМН, като дори го определя в размер на 240 лева.

*Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намери за установено следното от **фактическа страна** :*

На 12.05.2020г. Т. М.-А. подписала трудов договор и на 15.05.2020г. постъпила на работа в ЦСМП – София като лекар.

Със Заповед № РД-13-1062 от 30.11.2021г. на Изпълнителния директор на ИАМН било наредено да се извърши извънредна проверка на Центъра за спешна медицинска помощ /ЦСМП/ - София и Филиал на спешна медицинска помощ /ФСМП/– Елин Пелин. Проверката била възложена на д-р Г.И. и Ф.К.. Срокът за извършването ѝ бил от 06.12.2021г. до 10.12.2021г. включително, на място. Със Заповед № РД-13-1103 от 09.12.2021г. на Изпълнителния директор на ИАМН срокът на проверката бил удължен до 17.12.2021г. включително. Установено било, че пациент на име Й.И. е постъпил в Спешно отделение на „Александровска“ болница на 19.11.2021г. Направени му били изследвания, от които се установило, че лицето е с отрицателен тест за ковид-19, но е с диагноза „белодробен абсцес, дихателна недостатъчност“. Поради липса на Отделение по гръдна хирургия в „Александровска“ болница пациентът следвало да бъде транспортиран до друго лечебно заведение, в което има структура по гръдна хирургия. В тази връзка към 14:45 часа лекар от Спешното отделение на „Александровска“ болница (д-р Ч.) провел телефонен разговор с ЦСМП – София, обяснил, че пациентът е с отрицателен тест за ковид, посочил установената в „Александровска“ болница диагноза на лицето и поискал пациентът да бъде откаран в болница, в която има Отделение по гръдна хирургия, като дори посочил, че такова отделение има в болница „Св. София“. Към 16:43 часа на 19.11.2021г. същият лекар от Спешното отделение на „Александровска“ болница отново се обадил в ЦСМП – София, за да се осведоми какво става със заявления по-рано транспорт на пациента до друго лечебно заведение с Отделение по гръдна хирургия. По-късно същия ден д-р К. от ЦСМП-София проверил за свободни легла в УМБАЛСМ „Н. Пирогов“ и в УМБАЛ „Софиямед“, но получил информация, че пациентът не може да бъде приет там.

След 20:00 часа на 19.11.2021г. д-р А. поела смяна от нощно дежурство в ЦСМП - София. Тя получила информация за пациента, който чака в Спешното отделение на „Александровска“ болница да бъде откаран в друга болница, в която има Отделение по гръдна хирургия, но вместо да осъществи връзка с всички възможни лечебни заведения, в които има структура по гръдна хирургия, за да може пациентът да се транспортира там, тя провела разговор с дежурния лекар от УМБАЛ „Александровска“ и в хода на разговора на няколко пъти заявила, че линейка на ЦСМП – София ще обиколи „две, три болници“ и ако лицето не бъде прието, ще го върнат в дома му. Жалбоподателката била запозната с проведения по-рано на 19.11.2021г. телефонен разговор между д-р К. от ЦСМП-София и УМБАЛ „Софиямед“, но въпреки това решила пациентът да бъде транспортиран с линейка от „Александровска“ болница в УМБАЛ „Софиямед“. В резултат на взетото решение от д-р А. екип на ЦСМП – София взел пациента от Спешното отделение на „Александровска“ болница и го закарал до УМБАЛ „Софиямед“, въпреки че д-р А. знаела за отказа на това лечебно заведение да приема пациенти поради факта, че Отделението по гръдна хирургия в УМБАЛ „Софиямед“ било в карантина заради ковид-19. Когато линейката на ЦСМП – София пристигнала с пациента пред УМБАЛ „Софиямед“ от там категорично отказали да

приемат лицето. Жалбоподателката обсъдила състоянието на пациента с екипа, извършил извозването му до УМБАЛ „Софиямед“ и приела, че заболяването на пациента има хроничен ход, към момента на извозването му състоянието му било стабилно, поради което решила болният да бъде транспортиран до дома му с код „зелено“, а на сутринта да бъде направен опит за повторно настаняване в болнично заведение. По път към дома му д-р А. взела решение да прехвърли пациента от линейката на ЦСМП – София в линейка на ФСМП – Елин Пелин. Малко след транспортирането на пациента до дома му той починал.

В хода на проверката, възложена на д-р Г.И. (св. Монова) и Ф.К. били проверени няколко лечебни заведения, в които последователно се намирал пациентът Й.И. била изисквана цялата документация от ЦСМП – София за този пациент, включително и записи от проведените разговори. Проверяващите снели и становища от д-р А. и д-р К., които са били дежурни в ЦСМП – София на 19.11.2021г. В хода на проверката било направено запитване до Многопрофилна болница за активно лечение по белодробни болести „Св. София“ ЕАД, от където отговорили, че на 19.11.2021г. в Клиниката по гръдна хирургия на Многопрофилна болница за активно лечение по белодробни болести „Св. София“ ЕАД е имало 16 свободни места. Проверка на справката за «Отказ от прием на пациенти в болниците» за нощното дежурство на 19-20 ноември 2021г. показала, че в нито едно лечебно заведение в гр. София няма забрана за транспортиране на пациенти в Клиники/Отделения по гръдна хирургия. Поради това от страна на проверяващия екип от ИАМН било прието специално по отношение на д-р А., че като не е осъществила връзка за насочване на пациента с всички възможни лечебни заведения, в които има структури по гръдна хирургия, с бездействието си е нарушила чл.81, ал.2, т.1 от ЗЗ. Освен това е прието, че д-р А. е нарушила и т.2.2.3., вр. т.2.2.10. от Раздел V „Транспорт на спешния пациент“, Глава II от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“, тъй като е наредила транспортирането на пациента в УМБАЛ „Софиямед“ при условие, че е получила отказ от това лечебно заведение за приемане на пациента. На трето място проверяващите са приели, че д-р А. не се е информирала за състоянието на пациента от Спешно отделение на УМБАЛ „Александровска“ и е кодирала транспортирането на болния с код „зелено“ и по този начин е нарушила т.9.1.1.1 от Раздел II, Глава II от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“.

Констатациите от проверката били обективирани в Констативен протокол за извършена проверка № КП-946 от 20.12.2021г., който бил подписан от д-р Г.И. (св. Монова) и Ф.К. и на 23.12.2021г. бил връчен на Директора на ЦСМП-София.

На 25.01.2022г. д-р Г., в присъствието на св. Ф. и пред нарушителя, съставила срещу д-р Т. М.-А. Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № А-14/25.01.2022г. за три нарушения - по чл.81, ал.2, т.1 от ЗЗ, по т.2.2.3., вр. т.2.2.10. от Раздел V „Транспорт на спешния пациент“, Глава II от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“ и по т.9.1.1.1 от Раздел II, Глава II от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“. Актът бил предявен за подпис и екземпляр от него бил връчен на д-р А. срещу

подпис на 25.01.2022г.

Въз основа на този АУАН и при същата фактическа обстановка като описаната в Акта е издадено обжалваното Наказателно постановление № НП-28 от 08.03.2022г., с което Изпълнителният директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ на основание чл.53 от ЗАНН, чл.117 от ЗЛЗ и чл.235 от ЗЗ е санкционирал д-р Т. М.-А. за нарушение на чл.81, ал.2, т.1 от ЗЗ - на основание чл.229, ал.1 от ЗЗ с „глоба“ в размер на 500,00 лева; за нарушение на т.2.2.3., вр. т.2.2.10. от Раздел V „Транспорт на спешния пациент“, Глава II от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“, вр. чл.6, ал.1 от ЗЛЗ – на основание чл.116б, ал.1 от ЗЛЗ с „глоба“ в размер на 1500,00 лева и за нарушение на т.9.1.1.1 от Раздел II, Глава II от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“, вр. чл.6, ал.1 от ЗЛЗ - на основание чл.116б, ал.1 от ЗЛЗ с „глоба“ в размер на 1500,00 лева.

Това Наказателно постановление е изпратено по пощата на служебния адрес на д-р А. и е било получено от лице с фамилия „Кирилова“ на 10.03.2023г., след което е било предадено срещу подпис на д-р А. на 11.03.2022г.

На 22.03.2022г. д-р А. подава (чрез адв. К.) жалба срещу това Наказателно постановление чрез ИАМН до СРС. Жалбата, ведно с административната преписка, били изпратени на СРС с писмо от 07.04.2022г. и на 08.04.2022г. било образувано НАХД № 4490/2022г. по описа на СРС, НО, 104 състав.

Приетата от съда фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателства : показанията на свидетелите Г. и Ф., както и приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства – АУАН № А-14 от 25.01.2022г.; разписка за връчване на АУАН; писмо от Дирекция «Национална система 112», Районен център 112 – София; Трудов договор № ТД 77 от 12.05.2020г.; справка за «Отказ от прием на пациенти в болниците» за 19.11.2021г. и за нощно дежурство 19-20 ноември 2021г.; Заповеди на Изпълнителния директор на ИАМН с № РД-13-1062 от 30.11.2021г. и с № РД-13-1103 от 09.12.2021г.; дискове със записи на ЦСМП; Трудов договор № РД-15-879 от 25.05.2021г.; Заповед на Министъра на здравеопазването с № РД-15-280 от 15.03.2022г.; Заповед на Изпълнителния директор на ИАМН с № РД-15-00-20 от 13.10.2021г.; известие за доставяне на НП № НП-28 от 08.03.2022г.; рапорт за дежурство на ЦСМП – София на 19.11.2021г.; Заповед на Изпълнителния директор на ИАМН с № РД-01-147 от 26.10.2021г. с приложение № 1; Констативен протокол за извършена проверка № КП-946 от 20.12.2021г. с разписка за неговото връчване на Директора на ЦСМП-София и писмо от Многопрофилна болница за активно лечение по белодробни болести „Св. София“ ЕАД до Изпълнителния директор на ИАМН.

Показанията на свидетелите Г. и Ф. са еднопосочни, звучат достоверно и намират опора в кредитираните по-долу писмени доказателства. Поради това съдът се доверява изцяло на събраните по делото гласни доказателства.

Приложените по делото Трудов договор № ТД 77 от 12.05.2020г. и рапорт за

дежурство на ЦСМП – София на 19.11.2021г. са обективни, достоверни и еднопосочни писмени доказателства, на които съдът се доверява и от които установява, че д-р А. е работил като лекар в ЦСМП – София, като на 19.11.2021г. е била «ЗРС» нощно дежурство.

Писмото от Дирекция «Национална система 112», Районен център 112 – София (приложено на лист 13-14 от НАХД № 4490/2022г. по описа на СРС, НО, 104 състав); справките за «Отказ от прием на пациенти в болниците» за 19.11.2021г. и за нощно дежурство 19-20 ноември 2021г. (приложени на лист 18-19 от НАХД № 4490/2022г. по описа на СРС, НО, 104 състав; на лист 58-60 и лист 62-64 от НАХД № 506/2023г. по описа на СРС, НО, 10 състав), както и писмото от Многопрофилна болница за активно лечение по белодробни болести „Св. София“ ЕАД до Изпълнителния директор на ИАМН (приложено на лист 56 и лист 61 от НАХД № 506/2023г. по описа на СРС, НО, 10 състав) се характеризират с непредубеденост и достоверност. Поради това съдът кредитира тези писмени доказателства и установява, че на 19.11.2021г. са проведени няколко телефонни разговора касателно пациента Й.А.И., както и че на 19.11.2021г. в Клиниката по гръдна хирургия на Многопрофилна болница за активно лечение по белодробни болести „Св. София“ ЕАД е имало 16 свободни места и съответно за нито едно лечебно заведение в гр. София е нямало предварително заявен отказ за прием на пациенти в Клиники/Отделения по гръдна хирургия.

Констатациите, отразени в АУАН № А-14 от 25.01.2022г. и в Констативен протокол за извършена проверка № КП-946 от 20.12.2021г. намират подкрепа не само помежду си, но и в записите от дисковете със записи на ЦСМП, писмото от Дирекция «Национална система 112», Районен център 112 – София, както и в показанията на свидетелите Г. и Ф.. Същевременно няма нито едно доказателство, което да опровергава тези констатации. Поради това съдът им се доверява и установява посочената по-горе фактология относно осъществените разговори между лекар от Спешното отделение на „Александровска“ болница и ЦСМП, вкл. и с д-р А., както и последващите действия и решения на д-р А. относно транспортирането на пациента до УМБАЛ „Софиямед“ и до дома на лицето.

Съдът се доверява напълно и на приложените по делото Заповеди на Изпълнителния директор на ИАМН и на Министъра на здравеопазването, тъй като те са официални документи с доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства. Съдебният състав кредитира и трудовия договор, приложен на лист 15-16 от НАХД № 506/2023г. по описа на СРС, НО, 10 състав, тъй като той е достоверно и обективно писмено доказателство. От съвкупната преценка на Трудов договор № РД-15-879 от 25.05.2021г. и Заповед на Министъра на здравеопазването с № РД-15-280 от 15.03.2022г. се доказва, че в периода 25.05.2021г. – 15.03.2022г. Георги Христов Христов е изпълнявал длъжността Изпълнителен директор на ИАМН. Поради това и на основание чл.235, вр. чл.229 от ЗЗ и чл.117 от ЗЛЗ към 08.03.2022г. той се явява компетентно лице да издаде процесното Наказателно постановление. От Заповед на Изпълнителния директор на ИАМН с № РД-15-00-20 от 13.10.2021г. се установява, че д-р Г. е заемал длъжността „главен инспектор“ в Отдел „Контрол на лечебните заведения за извънболнична медицинска помощ“ към Дирекция

„Контрол на медицинските дейности и оценка на качеството” в Изпълнителна агенция „Медицински надзор“. От Заповед на Изпълнителния директор на ИАМН с № РД-01-147 от 26.10.2021г. (с приложение № 1) се доказва, че д-р Г. е определена от Изпълнителен директор на ИАМН да извършва проверки. От Заповеди на Изпълнителния директор на ИАМН с № РД-13-1062 от 30.11.2021г. и с № РД-13-1103 от 09.12.2021г. се установява, че проверката в ЦСМП - София е извънредна, възложена е на д-р Г.И. и Ф.К. и е била със срок от 06.12.2021г. до 10.12.2021г., в последствие удължен до 17.12.2021г. Това означава, че Г. е била надлежно оправомощена да извърши конкретната проверка в ЦСМП – София и на основание чл.235, вр. чл.229 от ЗЗ и чл.117 от ЗЛЗ тя се явява компетентна да състави процесния АУАН.

Приложената на лист 9 от НАХД № 4490/2022г. по описа на СРС, НО, 104 състав разписка за връчване на АУАН, както и находящите се на лист 23 и лист 47 от НАХД № 506/2023г. по описа на СРС, НО, 10 състав известие за доставяне на НП разписка за връчване на Констативен протокол за извършена проверка № КП-946 от 20.12.2021г. имат достоверна дата. Поради това СРС ги кредитира и приема, че Констативният протокол от извършената в ЦСМП - София проверка е бил връчен на Директора на ЦСМП – София на 23.12.2021г., екземпляр от АУАН е бил връчен на д-р А. срещу подпис на 25.01.2021г., а процесното НП е било изпратено по пощата, било е получено от лице с фамилия „Кирилова“ на 10.03.2023г. и е било предадено срещу подпис на д-р А. на 11.03.2022г.

Доколкото писмените и гласни доказателства са обективни и достоверни, съдът намира за ненужно по-подробното им анализиране (по аргумент от чл.84 от ЗАНН, вр. чл.305, ал.3, изр.2 от НПК).

*При така установената фактическа обстановка и направения по-горе доказателствен анализ, съдът достига до следните **правни изводи** :*

Жалбата е подадена в законоустановения (към месец март 2022г.) 14-дневен срок от оправомощено за това лице. Насочена е срещу Наказателно постановление, което подлежи на обжалване пред СРС по реда на ЗАНН. Поради това съдът приема, че жалбата на д-р А. е процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

Видно от мотивите, изложени по-горе, съдът прие, че конкретните АУАН и Наказателно постановление изхождат от оправомощени лица.

И трите нарушения се твърди да са извършени на 19.11.2021г. и да са установени на 17.12.2021г. Актът е съставен на 25.01.2022г. Това означава, че сроковете по чл.34, ал.1 от ЗАНН са спазени. Доколкото от съставянето на Акта на 25.01.2022г. до датата на издаване на Наказателното постановление /08.03.2022г./ е минало малко повече от месец, съдът приема, че е спазен и срокът по чл.34, ал.3 от ЗАНН.

Срокът по чл.52, ал.1 от ЗАНН е инструктивен, а не преклузивен. Поради това неспазването му не съставлява съществено процесуално нарушение – основание за отмяна на НП на това основание.

В случая са изпълнени и изискванията на чл.40, ал.1, респ. чл.43, ал.1 и ал.5 от

ЗАНН, както и чл.58, ал.1 от ЗАНН.

1. По отношение на нарушението по чл.81, ал.2, т.1 от ЗЗ :

Нормата на чл.81, ал.2, т.1 от ЗЗ гласи : „Правото на достъпна медицинска помощ се осъществява при прилагане на следните принципи : своевременност, достатъчност и качество на медицинската помощ“. Според настоящия съдебен състав цитираната норма установява принципи, които следва да се спазват при реализиране правата на пациента и предоставяне на медицинска помощ за него. В чл.81, ал.2, т.1 от ЗЗ не се вменява конкретно задължение на лице, неизпълнението на което да представлява административно нарушение, а се сочат общи принципи, които следва да се спазват. Поради това за нарушения на чл.81, ал.2, т.1 от ЗЗ не може да се ангажира административно-наказателна отговорност на конкретно лице. В този смисъл е и Решение от 13.04.2020г. на Административен съд - Стара Загора по КНАХД № 84/2020г.

Посочената в т.1 от АУАН и т.1 от НП норма на чл.81, ал.2, т.1 от ЗЗ няма самостоятелно приложение, тъй като не съдържа конкретен състав на административно нарушение, а регламентира принципите на правото на своевременна, достатъчна и качествена медицинска помощ. За да е налице административно нарушение следва да е посочено конкретното нормативно установено задължение от съответния утвърден медицински стандарт, което наказващият орган приема, че е нарушено. В този смисъл е и Решение № 40 от 08.03.2017г. на Административен съд - Търговище по КНАХД № 13/2017г. В случая не се сочи кой медицински стандарт и коя негова норма конкретно са нарушени при неосъществяването на връзка с всички възможни лечебни заведения, в които има структури по гръдна хирургия с цел насочване на пациента на там. Вярно е, че от кредитираните по-горе доказателства се установява, че д-р А. не е осъществила връзка с всички възможни лечебни заведения, в които има структура по гръдна хирургия, за да може пациентът да се транспортира там, но това бездействие на лекаря от ЦСМП – София, за да бъде санкционирано, следва преди това административно – наказващият орган да го е подвел под правилната правна норма, обвинението за което да е съответно предявено на нарушителя. Без правилна квалификация на описаните в т.1 от АУАН и т.1 от НП факти няма как да се пристъпи към наказване на лицето. В тази връзка в Решение № 4 от 13.02.2019г. на Административен съд - Силистра по КНАХД № 95/2018г. се приема, че за да е налице състав на административно нарушение (като единство от фактическо и юридическо обвинение) следва да са посочени конкретно нарушени нормативни разпоредби, предписващи определени действия или въздържане от такива за извършващия медицинската помощ.

Според чл.6 от ЗАНН административно нарушение е деяние (действие или бездействие), което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред. В случая в чл.81, ал.2, т.1 от ЗЗ не се сочи конкретно действие или бездействие. Поради това няма как да бъде прието, че нарушението на чл.81, ал.2, т.1 от ЗЗ съставлява административно нарушение. Освен това приложената санкционна норма на

чл.229, ал.1 от ЗЗ е обща, не съдържа конкретен фактически състав на административно нарушение, което означава, че решаващият орган следва да направи преценката дали установените факти съставляват административно нарушение и ако да – по кой текст от Закона за здравето. Само защото принципите за своевременност, достатъчност и качество на медицинската помощ са провъзгласени в Закона за здравето не може да се приеме, че нарушението на чл.81, ал.2, т.1 от ЗЗ е административно нарушение, при условие, че не отговаря на изискванията на чл.6 от ЗАНН.

Гореизложеното означава, че т.1 от НП следва да се отмени на формално основание, тъй като посочените там факти не са подведени под правна норма, която да съдържа правило за поведение, нарушаването на което да съставлява административно нарушение. Като е квалифицирано деянието като нарушение по чл.81, ал.2, т.1 от ЗЗ д-р А. е била изправена пред невъзможност да организира защитата си, тъй като тази част от административно-наказателното обвинение е неясна. Едновременно се твърди тя да е бездействала (да не е осъществила връзка с всички възможни лечебни заведения, в които има структура по гръдна хирургия) и същевременно се твърди тя да е нарушила принципа на достатъчност на медицинската помощ. Няма спор, че описаното с думи в т.1 от АУАН и т.1 от НП поведение на д-р А. е доказано по делото и е укоримо, но за да получи едно лице наказание то трябва да знае в какво е обвинено, за да може да се защити. В случая на жалбоподателката е вменено нещо (нарушение по чл.81, ал.2, т.1 от ЗЗ), което не съставлява административно нарушение. Поради това следва т.1 от НП да се отмени на формално основание – поради допуснатото съществено процесуално нарушение в хода на административно – наказателното производство.

Само за пълнота на изложението следва да се посочи, че ако д-р А. беше обвинена за това да е нарушила чл.6, ал.1, изр.1, пр.2 от ЗЛЗ, вр. чл.81, ал.2, т.1 от ЗЗ заради това, че не е осигурила защита на правото на пациента на достъпна медицинска помощ, събраните по делото доказателства за бездействието на д-р А. (неосъществяването на връзка с всички възможни лечебни заведения, в които има структура по гръдна хирургия) биха обосנוвали доказаност на обвинението и би се стигнало да наказване на лицето. Липсата, обаче, на такава квалификация (по чл.6, ал.1 от ЗЛЗ) и на такива факти (за неосигуряване на правото на пациента на достъпна медицинска помощ) в АУАН и НП прави осъждането на д-р А. невъзможно, тъй като съдът следва да се произнесе в рамките на повдигнатото обвинение, срещу което се е защитавал жалбоподателят, а не по принцип.

2. По отношение на нарушението по т.2.2.3., вр. т.2.2.10. от Раздел V „Транспорт на спешния пациент“, Глава II от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“, вр. чл.6, ал.1 от ЗЛЗ :

След собствена служебна преценка на материалите по делото съдът достигна до извода, че между т.2 от АУАН и т.2 от Наказателното постановление има пълно съвпадение на фактите, чрез които са зададени рамките на административното обвинение за извършено нарушение по т.2.2.3., вр. т.2.2.10. от Раздел V „Транспорт на спешния пациент“, Глава II от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“,

вр. чл.6, ал.1 от ЗЛЗ. И в Акта, и в Наказателното постановление пълно и точно са описани поведението на д-р А., датата и мястото на извършване на деянието, обстоятелствата, при които нарушението е било извършено и законовите разпоредби, които са били нарушени. Правната квалификация е прецизна и в съответствие с текстовото описание на нарушението. Изрично е посочено, че след отказ за приемане на пациента в УМБАЛ „Софиямед“ д-р А. е наредила транспортиране на лицето до там и не е извършила координация с приемащото лечебно заведение. Налице е съответствие между словесното и цифровото описание на нарушението. Касателно нарушението по т.2 от Акта и т.2 от Наказателното постановление са налице съответно всички реквизити по чл.42, респ. чл.57 от ЗАНН. Няма допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на наказаното лице да разбере за какво нарушение го наказват в т.2 от НП. Поради това СРС счита, че не са допуснати процесуални нарушения при съставянето на т.2 от АУАН и при издаване на т.2 от оспорваното НП. Няма основания за отмяна на т.2 от Наказателното постановление на формално основание, поради което тази част от спора следва да бъде решена по същество.

В чл.6, ал.1 от ЗЛЗ е посочено, че дейността на лечебните заведения и на медицинските и другите специалисти, които работят в тях, се осъществява при спазване на медицинските стандарти за качество на оказваната медицинска помощ и осигуряване защита на правата на пациента. Медицинските стандарти се утвърждават с Наредби на министъра на здравеопазването. Според т.2.2.3. от Раздел V „Транспорт на спешния пациент“, Глава II от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“ вторичният транспорт на спешен пациент се прилага само при изпълнени критерии за безопасност и подsigурени условия за прием в приемното лечебно заведение с използването на реанимационен наземен спешен мобилен екип с наземно медицинско превозно средство (линейка) тип С или на аеромедицински екип. Според т.2.2.10. от Раздел V „Транспорт на спешния пациент“, Глава II от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“ вторичният транспорт на спешен пациент се координира от диспечерските екипи в районните координационни центрове на ЦСМП във връзка със спешните отделения на изпращащото и на приемното лечебно заведение за болнична помощ.

По делото се доказва, че д-р А. е била „ЗРС“ нощно дежурство в ЦСМП – София на 19.11.2021г. Това означава, че тя следва да осъществява своята дейност (съгласно чл.6, ал.1 от ЗЛЗ) при спазване на медицинските стандарти за качество на оказваната медицинска помощ и осигуряване защита на правата на пациента.

Според чл.7, ал.5, т.1, вр. чл.6, ал.2 от Правилника за устройството и дейността на Центъра за спешна медицинска помощ – София д-р А. се явява лекар, началник отделение в районната координационна централа в ЦСМП – София и като такава е адресат на правилата, разписани в т.2.2.3., вр. т.2.2.10. от Раздел V „Транспорт на спешния пациент“, Глава II от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“. Това означава, че тя е била длъжна да координира вторичният транспорт на спешен пациент между спешните отделения на изпращащото и на приемното лечебно заведение и в частност

е била длъжна да подsigури условия за прием в приемното лечебно заведение. От кредитираните по-горе свидетелски показания и от Констативен протокол за извършена проверка № КП-946 от 20.12.2021г. се налага изводът, че д-р А. е знаела, че по телефона от УМБАЛ „Софиямед“ са отказали да примат пациента в Отделението по гръдна хирургия, тъй като е било поставено под карантира заради ковид-19, но въпреки това е решила пациентът да бъде транспортиран с линейка от „Александровска“ болница в УМБАЛ „Софиямед“ и съответно е координирала действия по вземане на пациента от екип на ЦСМП – София от Спешното отделение на „Александровска“ болница и транспортирането му с линейка до УМБАЛ „Софиямед“, без да е подsigурила условия за прием на пациента в това лечебно заведение и дори след като е знаела за отказа да се приемат пациенти в Отделението по гръдна хирургия в УМБАЛ „Софиямед“ поради поставянето му под карантина заради ковид-19.

Гореизложеното означава, че д-р А. е реализирала от обективна страна съставът на нарушението по т.2.2.3., вр. т.2.2.10. от Раздел V „Транспорт на спешния пациент“, Глава II от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“, вр. чл.6, ал.1 от ЗЛЗ.

От субективна страна д-р А. е действала при форма на вината пряк умисъл. Тя е знаела, че от УМБАЛ „Софиямед“ са отказали да примат пациента в Отделението по гръдна хирургия, но въпреки това е разпоредила транспортирането му до там. Събраните по делото доказателства сочат, че д-р А. е съзнавала и това, че не е подsigурила предварително приема на пациента в УМБАЛ „Софиямед“, но въпреки това е координира неговото транспортиране с линейка на ЦСМП – София до там. Това означава, че жалбоподателката е съзнавала обществено – опасния характер на деянието си, предвиждала е настъпването на обществено – опасните последици и явно ги е целяла, щом въпреки знанието, че в УМБАЛ „Софиямед“ ще откажат да примат пациента в Отделението по гръдна хирургия, е насочила линейката именно към това лечебно заведение.

Деянието на д-р А. е съставомерно от обективна и субективна страна. Проявеното от д-р А. поведение на 19.11.2021г. относно пациента Й.И. – непредприемането на действия по осъществяване на връзка с всички възможни лечебни заведения, в които има структури по гръдна хирургия, за да се установят свободните места с цел транспортиране на пациента до там, както и многократното й заявяване през лекаря от Спешно отделение на „Александровска“ болница, че линейката на ЦСМП – София ще обиколи „две, три болници“ и ако лицето не бъде прието, ще го върне въщи показват изключително висока степен на обществена опасност на деянието и дееца. Демонстрирано е поведение, което е несъвместимо с каквито и да било стандарти на добра медицинска практика и дори явно застрашаващо живота и здравето на пациента. Поради това е немислимо да се говори за чл.28 от ЗАНН.

Според чл.116б, ал.1 от ЗЛЗ който наруши разпоредбите на ЗЛЗ или нормативните актове по прилагането му при извършване на дейност в лечебно заведение по чл.10 от ЗЛЗ, се наказва с „глоба“ от 1500 до 3000 лева. В случая ЦСМП – София е лечебно заведение по

смисъла на чл.10, т.1 от ЗЛЗ. За нарушението по т.2.2.3., вр. т.2.2.10. от Раздел V „Транспорт на спешния пациент“, Глава II от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“, вр. чл.6, ал.1 от ЗЛЗ следва да бъде ангажирана административната отговорност на д-р А.. В случая това, че нарушението е извършено за първи път представлява смекчаващо отговорността обстоятелство, а това, че д-р А. не е осъществила връзка с всички възможни лечебни заведения, в които има структура по гръдна хирургия, за да установи дали има свободните места, както и това, че тя е действала с явното съзнание, че ще координира линейката на ЦСПМ – София до „две, три болници“, след което ще върне пациента в дома му са отегчаващи отговорността обстоятелства. С оглед съотношението на смекчаващото към отегчаващите отговорността обстоятелства съдебният състав счита, че на нарушителя следва да се наложи наказание над средния и под максималния размер, предвиден в закона, т.е. „глоба“ в размер на 2500 лева. Доколкото, обаче, в т. 2 от НП на д-р А. е наложена „глоба“ в размер на 1500 лева и съществува забрана за влошаване положението на жалбоподателя, съдът не може да увеличи размера на административното наказание, поради което следва да потвърди размера на глобата, посочен в т.2 от Наказателното постановление.

Водим от всичко, изложено по-горе съдът достигна до извода, че следва да потвърди т.2 от обжалваното Наказателно постановление.

3. По отношение на нарушението по т.9.1.1.1. от Раздел II, Глава II от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“, вр. чл.6, ал.1 от ЗЛЗ :

Според чл.6, ал.1 от ЗЛЗ дейността на лечебните заведения и на медицинските и другите специалисти, които работят в тях, се осъществява при спазване на медицинските стандарти за качество на оказваната медицинска помощ и осигуряване защита на правата на пациента. Медицинските стандарти се утвърждават с Наредби на министъра на здравеопазването. Според т.9 от Раздел II, Глава II от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“ в обхвата на специалността „Спешна медицина“, осъществявана в извънболнични условия, се изпълняват и прилагат следните етапи (подкомпоненти) на медицински триаж : телекомуникационен (телефонен) триаж, приоритетен екипен триаж, медицински триаж на мястото на инцидента и транспортен медицински триаж, дисперсен транспортен триаж. В т.9.1.1.1. от Раздел II, Глава II от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“ е посочено, че телекомуникационният триаж задължително включва осъществено телефонно интервю от диспечерски екип с набиране на входяща информация след задаване на ключови въпроси към търсещия системата на спешна медицинска помощ.

Настоящият съдебен състав счита, че има несъответствие между словесното и цифровото описание на това нарушение, тъй като във фактологията на АУАН и Наказателното постановление е посочено, че на 19.11.2021г. след повикване на тел.112 в 04.20 часа екип на ЦСМП – София посещава пациента Й.И. и го транспортира до Спешно отделение на УМБАЛ „Александровска“, където бил държан до около 22.00 часа, после –

транспортиран до УМБАЛ „Софиямед“, след което до дома му. Отбелязано е, че д-р А. изпраща екип на ЦСМП – София да транспортира пациента от УМБАЛ „Александровска“ до УМБАЛ „Софиямед“ и че тя не се е информирала за актуалното състояние на пациента от Спешно отделение на „Александровска“ болница, респ. кодирала е транспортирането му с код „зелен“ около 22.00 часа на 19.11.2021г. Същевременно се твърди, че по този начин тя е нарушила т.9.1.1.1. от Раздел II, Глава II от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“, вр. чл.6, ал.1 от ЗЛЗ. Според т.9.1. от Раздел II, Глава II от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“, обаче, телекомуникационният (телефонен) триаж е входящ и се извършва чрез телефонно интервю, в хода на което се събира входяща информация за лицето, което търси системата на спешна медицинска помощ. В конкретния случай това означава, че телекомуникационният (телефонен) триаж е следвало да бъде проведен не в 22.00 часа на 19.11.2021г., а при телефонното повикване в 04.20 часа на 19.11.2021г. Телефонният разговор между д-р А. от ЦСМП – София и Спешно отделение на УМБАЛ „Александровска“ се твърди да е извършено около 22.00 часа на 19.11.2021г. Освен това с думи в Наказателното постановление се твърди, че пациентът е бил транспортиран от Спешно отделение на УМБАЛ „Александровска“ до УМБАЛ „Софиямед“, а същевременно правната квалификация на деянието е по т.9.1.1.1. от Раздел II, Глава II от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“, която е част от т.9 от Раздел II, Глава II от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“ и се отнася до обхвата на специалността „Спешна медицина“, осъществявана в извънболнични условия.

Всичко това дава основание на СРС да приеме, че са нарушени изискванията на чл.42, ал.1, т.4 и т.5 от ЗАНН и съответно на чл.57, ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН. Допусната е неяснота на тази част от административно – наказателното обвинение, която пряко рефлектира върху правото на защита на наказаното лице да разбере за какво конкретно се наказва. Неяснотата дали дължимият от д-р А. в конкретния случай медицински стандарт „Спешна медицина“ се е отнасял до извънболнични условия или болнични условия, както и дали като е комуникирала със Спешно отделение на „Александровска“ болница (където почти цял ден пациентът е бил там) представлява входящ телефонен триаж формират извод за отмяна на т.3 от НП на формално основание – поради неяснота на тази част от обвинението.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че неправилната оценка на степента на спешност на пациента и даването на код „зелено“ в случая е можело да се квалифицира като нарушение на т.6, вр. т.8 от Раздел II, Глава II от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“, вр. чл.6, ал.1 от ЗЛЗ и съответно да доведе до наказване на лицето (предвид събраните по делото и кредитирани по-горе доказателства). Като не е дадена подобна квалификация в АУАН и НП, съдът не може за първи път с този съдебен акт да признае жалбоподателката за виновна за това, че е кодирала транспортирането на пациента с код „зелено“, въпреки че в АУАН и НП има

изложени факти за това.

Водим от гореизложеното СРС, НО, 10 състав прие, че поради допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административно – наказателното производство, ограничаващи процесуалните права на наказаното лице, т.1 и т.3 от атакуваното Наказателно постановление следва да се отменят, а т.2 от Наказателното постановление – следва да се потвърди.

Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН в производства като настоящото страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Според чл.144, вр. чл.143 от АПК за неуредените въпроси се прилага ГПК. Според чл.80 от ГПК страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В случая присъждане на разноски е било поискано от процесуалния представител на жалбоподателя до приключване на съдебните прения пред СРС като са били представени доказателства за направени разноски в размер на 475 лева (видно от договора за правна защита и съдействие на лист 8 от НАХД № 4490/2022г. по описа на СРС, НО, 10 състав) и още 650 лева (видно от договора за правна защита и съдействие на лист 26 от КНАХД № 7589/2022г. по описа на АССГ), като пред СРС, НО, 10 състав адв. К. не е представила списък на разноските. Въпреки това, доколкото според точка 8 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК „липсата на списък не е пречка за присъждане на разноски съобразно доказателствата по делото“, с оглед изхода на спора и изрично направеното от страна на адвоката искане за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя, СРС – 10 състав следва да присъди такива. Доколкото от изложеното по-горе става ясно, че т.2 от обжалваното Наказателно постановление следва да се потвърди, а т.1 и т.3 от НП – да се отмени, а направените от жалбоподателя разноски в общ размер на 1125 лева са и за трите административни обвинения срещу д-р А., както и за всички съдебни инстанции до момента, без да е била направена диференциация в разноските за адвокат за обвинението по т.1, по т.2 и т.3 от НП, в духа на чл.78, ал.1 от ГПК настоящият съдебен състав счита, че на жалбоподателя следва да се заплатят разноски за адвокат съразмерно с уважената част от искането, т.е. в случая за отменените части от Наказателното постановление. Същевременно, обаче, юрк. Ц. е направила възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Според чл.2, ал.4 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за всяка инстанция (вкл. и при връщане на делото за ново разглеждане) се дължи възнаграждение. Според чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за отмяната на т.1 от НП (с която на д-р А. е наложена „глоба“ в размер на 500 лева) на жалбоподателя се дължи минимално възнаграждение от 400 лева за процесуално представителство. До момента делото е било разгледано от СРС – 104 състав, АССГ и СРС – 10 състав, което общо означава, че за отмяната на т.1 от НП на жалбоподателя се дължат минимум 1200 лева за адвокатско възнаграждение за всички инстанции до момента. Според чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските

възнаграждения за отмяната на т.3 от НП (с която на д-р А. е наложена „глоба“ в размер на 1500 лева) на жалбоподателя се дължи минимално възнаграждение от 450 лева за адвокатска защита. За трите инстанции до момента, през които делото е преминало, на жалбоподателя следва да се дължат общо за отмяната на т.3 от НП минимум 1350 лева за адвокатско възнаграждение. Сумарно това означава, че за отмяната на т.1 и т.3 от Наказателното постановление и за всички инстанции до момента на жалбоподателя се дължи сумата от 2550 лева. Същевременно, обаче, по делото са ангажирани доказателства за общ размер на направени разноси от жалбоподателя за адвокатско възнаграждение в размер на 1125 лева и доколкото адв. К. е поискала от съда присъждане на разноси „в размера на адвокатския хонорар“, то съдът не може да се произнесе за повече от това, което е поискано пред него и следва органът, издал отменения акт (в случая – отменените т.1 и т.3 от процесното НП) – ИАМН да заплати на д-р А. за направени от нея разноси по делото за адвокат за всички инстанции до момента общо 1125 лева.

Същевременно пред СРС и юрк. Ц. е поискала присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Доколкото т.2 от НП се потвърждава, то на ИАМН се дължат от страна на жалбоподателя разноси за юрисконсултско възнаграждение. На основание чл.63д, ал.4, вр. ал.1 от ЗАНН, вр. чл.143, ал.3 от АПК в полза на ИАМН следва да се присъди възнаграждение съгласно чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ. Заплащането на правната помощ следва да е съобразено с вида и количеството на извършената дейност и да се определи според Наредбата за заплащането на правната помощ. В чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ пише, че възнаграждението за защита в производства по ЗАНН, каквото е настоящото, може да бъде от 80 до 150 лева. В случая по настоящото дело е имало едно открито съдебно заседание пред СРС, НО, 104 състав с участието на процесуален представител на въззиваемата страна; едно открито съдебно заседание пред АССГ с участието на процесуален представител на ИАМН и две открити съдебни заседания пред СРС, НО, 10 състав с участието на юрк. Ц.. Тя е проявила немалко процесуални усилия, за да защити тезата си пред съда, както устно, така и с депозиране на писмени бележки по делото. Освен това правният спор се отличава (според съда) с фактическа и правна сложност. Поради това за потвърждаването на т.2 от НП жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ИАМН юрисконсултско възнаграждение в максималния размер, предвиден в Наредбата за заплащането на правната помощ, т.е. 150 (сто и петдесет) лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № НП-28 от 08.03.2022г., издадено от Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, с което на основание чл.53 от ЗАНН, чл.117 от Закона за лечебните заведения и чл.235 от Закона за здравето, за нарушение по чл.81, ал.2, т.1 от Закона за здравето - на основание чл.229, ал.1 от Закона за здравето на д-р Т. М.-А. е наложена „глоба“ в размер на 500 (петстотин) лева и за

нарушение по т.9.1.1.1 от Раздел II, Глава II от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“, вр. чл.6, ал.1 от Закона за лечебните заведения - на основание чл.116б, ал.1 от Закона за лечебните заведения на д-р Т. М.-А. е наложена „глоба“ в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева.

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № НП-28 от 08.03.2022г., издадено от Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, с което на основание чл.53 от ЗАНН, чл.117 от Закона за лечебните заведения и чл.235 от Закона за здравето, за нарушение по т.2.2.3., вр. т.2.2.10. от Раздел V „Транспорт на спешния пациент“, Глава II от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“, вр. чл.6, ал.1 от Закона за лечебните заведения - на основание чл.116б, ал.1 от Закона за лечебните заведения на д-р Т. М.-А. е наложена „глоба“ в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ да заплати на д-р Т. М.-А. с ЕГН ***** сумата от 1125 (хиляда сто двадесет и пет) лева за направени до момента по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА д-р Т. М.-А. с ЕГН ***** да заплати на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ сумата от 150 (сто и петдесет) лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва по реда на АПК пред Административен съд - София град с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____